

Sygn. akt II CSK 572/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. [...]Spółki Akcyjnej w G.
Oddział w K.
przy uczestnictwie M. S., R. S.,
J. S., J. M. i A. C.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania M. S.
i R. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt VII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od M. S. i R. S. na rzecz wnioskodawcy kwotę 600
(sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestników M. S. i R. S. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 marca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne sprowadza się do trzech pytań. Po pierwsze, czy wykładnia art. 292 k.c. w zw. z art. 285 k.c. dopuszczająca zasiedzenie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu jest zgodna z art. 2 w zw. z art. 21 ust. 1 i 2 Konstytucji. Po drugie, czy wątpliwości sądu rozpoznającego sprawę powinny być rozstrzygane na rzecz ochrony prawa własności. Po trzecie, czy możliwe było zasiedzenie służebności przesyłu w stanie prawnym sprzed 3 sierpnia 2008 r.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną

uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie. Postawione w skardze kasacyjnej pytania nie odpowiadają konstrukcji i istocie zagadnienia prawnego, mają bowiem charakter retoryczny, a ponadto odpowiedzi na nie zawarte są w orzecznictwie Sądu Najwyższego, czego przykładem są uchwały z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/09 oraz z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawcy zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).